

PUMRRRIÑÓ

abril
1.978

dicas

d

as

s

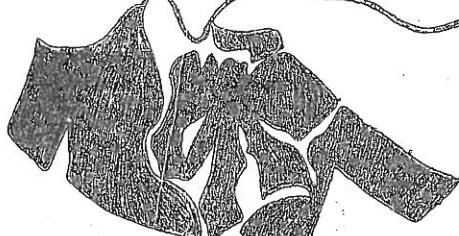
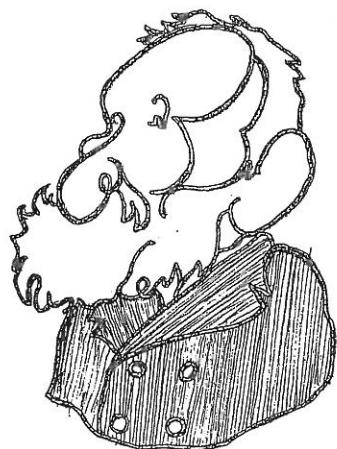
le

t

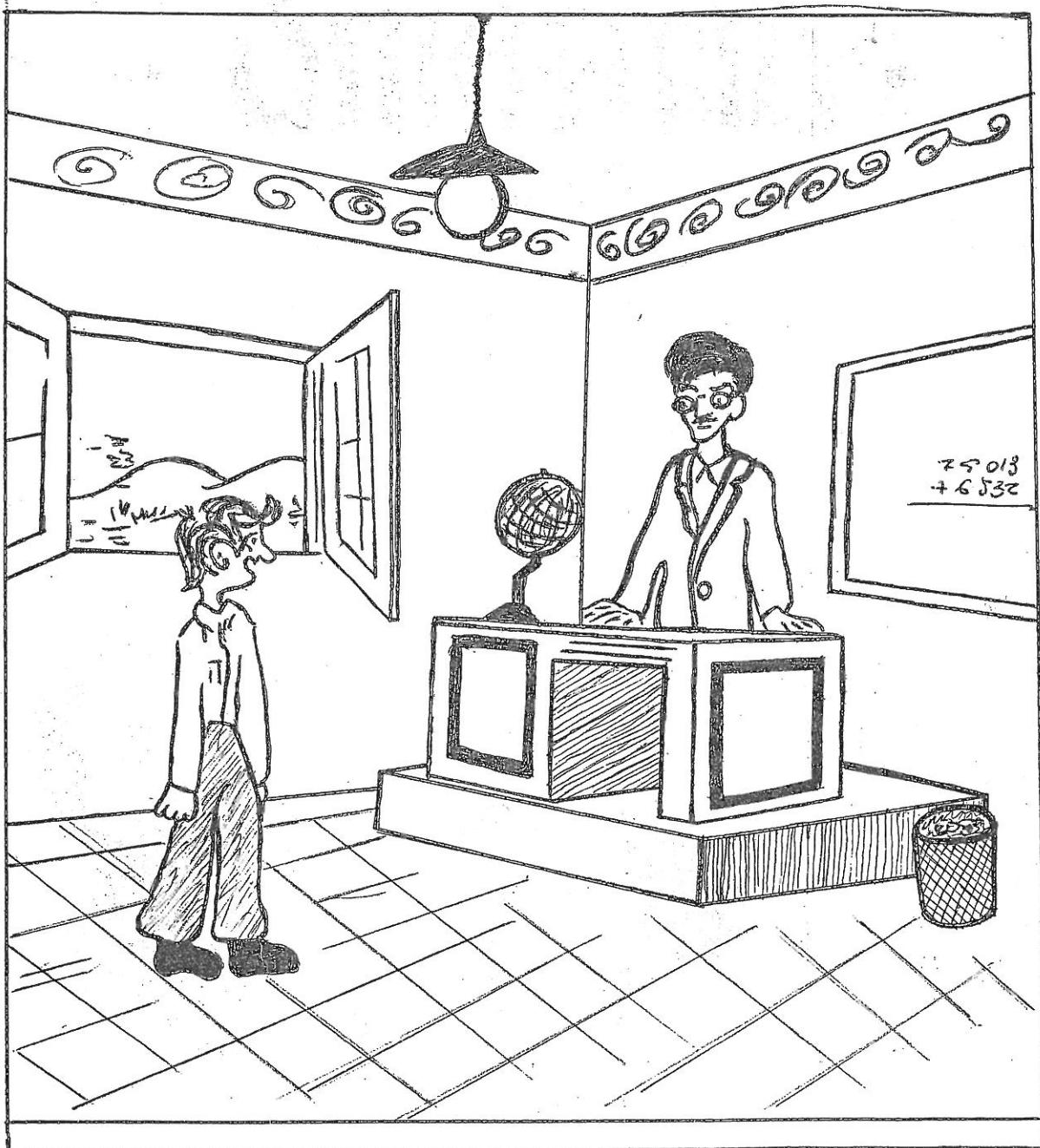
r

as

s

~ galegas ~

Profesor. -Farruquiño, conxuga o verbo 'querer'.

Farruquiño. -Eu non quero celulosas, tí non queres autopistas, il non quere nucleares; nós non queremos aluminícas, vós non queredes autoridá, eles non queren policia.

Profesor. -Quén che ensinou iso, Farruquiño?.

Farruquiño. -Meu irmán que estudia en Santiago.

Profesor. -Pois agora conxuga o mesmo verbo na forma activa.

Farruquiño. -Eu quero ensino popular e científico, tí queres revistas porno, il quere más liberdade, nos querémos...

Profesor. -¡Demo te leve! Tí xa sabes dabondo.

Las Cámaras Agrarias se regirán por una nueva orden ministerial

MINISTERIO DE AGRICULTURA

10775 ORDEN de 24 de abril de 1978, sobre funciones de las Cámaras Agrarias.

Ilustrísimos señores:

El Real Decreto 320/1978, de 17 de febrero, por el que se perfecciona el de 2 de junio, de Cámaras Agrarias, y se establecen normas para la celebración de elecciones de Cámaras Agrarias, dispone en su artículo 2º, 2, que el Ministerio de Agricultura dictará normas para la delimitación de funciones en su perspectiva de traspaso a Organismos autonómicos.

En su virtud, he tenido a bien disponer:

Artículo 1º 1. Las Cámaras Agrarias podrán ser consultadas en la preparación, aplicación y elaboración de normas que afectan a temas de interés general agrario. Igualmente colaborarán sobre acciones, reformas o medidas para el desarrollo y mejora de la agricultura con carácter general.

2. Las funciones de consulta y colaboración a las que se refiere el apartado anterior se ejercerán indistintamente a través de la Administración Central o de los órganos correspondientes de carácter agrario creados en los Entes autonómicos. Estos últimos podrán ejercer tales facultades de entre las funciones que les hayan sido transferidas y siempre dentro de su ámbito territorial.

3. Igualmente, las Cámaras Agrarias podrán desarrollar funciones de carácter técnico delegadas por la Administración Central o por los órganos agrarios de gobierno de los Entes autonómicos de entre las funciones que tengan específicamente transferidas.

4. La relación de los órganos autonómicos podrá llevarse a cabo a través de Cámaras Agrarias locales, provinciales o de la Federación Regional de Cámaras Agrarias que pueda constituirse agrupando a las Cámaras de carácter provincial.

Art. 2º Podrán ser consultados o solicitarse su colaboración, en su ámbito, en las siguientes cuestiones:

- a) Iniciativas para aumentar la productividad agraria.
- b) Ordenación del territorio y defensa de la Naturaleza.
- c) Régimen de tenencia de la tierra.
- d) Reforma y desarrollo agrario.
- e) Informes y estudios sobre la situación agronómica.
- f) Programas de investigación agraria aplicada.
- g) Mercados agrarios y ordenación de producciones.
- h) Denominaciones de origen.
- i) Difusión de conocimientos técnicos.
- j) Informes a la Administración sobre infracciones de la legislación, en especial sobre adulteraciones o fraudes de productos agrarios.
- k) Confección de censos agrarios.

Art. 3º Las funciones anteriormente citadas no limitarán, en ningún caso, la libertad sindical en el derecho de las Organizaciones de empresarios y Sindicatos de trabajadores del campo, a los que, en particular, les corresponden las acciones de reivindicación.

Art. 4º También podrán desarrollar funciones, servicios y gestiones administrativas que sean de general interés para las comunidades rurales en su actividad agraria.

Art. 5º Los servicios que las Cámaras Agrarias puedan prestar en su ámbito serán, con carácter indicativo y siempre que lo acuerden sus Plenos, los siguientes:

- a) Organización de servicios comunitarios.
- b) Reparación de redes de acequias, caminos o cualquier otro tipo de obras de carácter general.
- c) Guardería rural.
- d) Servicios de luchas contra heladas, pedrisco, incendios y actividades similares.
- e) Cualesquier otros de carácter similar que puedan acordados por sus Plenos.

Lo que comunico a VV. II. para su conocimiento y efecto. Dios guarda a VV. II.
Madrid, 24 de abril de 1978.

LAMO DE ESPINOSA

Ilmos. Sres. Subsecretario y Director general del Instituto de Relaciones Agrarias.

—É certo que son o parente probe, pro o me amola é que coiden que son o parente parvo.

FERREIRA

sala
de
auto-
sias.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----

ni
chos
vellos

66
65
64
63
62
61
60
59
58
57

ni
chos
ve
llos

56
55
54
53
52

96	67
95	68
94	69
93	70
92	71
91	72
90	73
89	74
88	75
87	76
86	77
85	78
84	79
83	80
82	81

- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- 35
- 36
- 37
- 38
- 39

entrad
a nova

51	50	49	48	47	46	45	44	43	42	41	40
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

sala
de
servicio

Así quedará a ampliación que se lle vai facer ó cementerio.

NARAHÍO

RECORDANDO TEMPOS

A renovación do carnet de identidá
no ano 1.974.-

Primeiro acto. Había daquela 322 persoas en Narahío e 134 en Igrexafeita que tiñan que renovar o Documento Nacional de Identidade. Un bo fato de xente, como sén ve.

Por este motivo fálase co Equipo encarregado no mes de febreiro pra pedirlle que se desplazara á parroquia co fin de que á xente lle fora máis fácil.

O Equipo dí que viñan encantados, que se fixarián as datas, que cando viñeran a San Sadurniño tamén irían a Narahío.

Houbo nova visita o día 28 de marzo; determináñase as datas: a San Sadurniño correspondelle os días 7 - 8 e 9 de maio. A Policia dí que se fale co Axuntamento pra fixar os días pra ir a Narahío e más a Igrexafeita. Ese mesmo dia veño ó Axuntamento e quedan fixadas as datas do 10 e 11 pra estas dúas parroquias. Volta de novo a Ferrol pra decir á Policia o que se acordara.

Segundo acto. Pasan os días. Chove, neva e fai sol. E comenza a chover tamén as solpresas. O día oito de maio, pola tarde, manda o Sr. Alcalde unhas octavillas polos nenos da escola decindo que os parroquiños de Narahío e Igrexafeita tiñan que vir preparar o carnet a San Sadurniño.

O día 9 comisións de veciños visitaron ó Alcalde pra pedirlle que non se lle fixera á xente pasar por esta molestia.

Ás peticóns dos señores respondeu o señor que da mesma maneira que os de Sta. Mariña e Lamas viñeran a San Sadurniño debían vir os de Narahío e Igrexafeita. E non houbo razóns que valeran. A autoridá é a autoridade.

Terceiro acto. O día seguinte houbo choros e bágoas abondo.

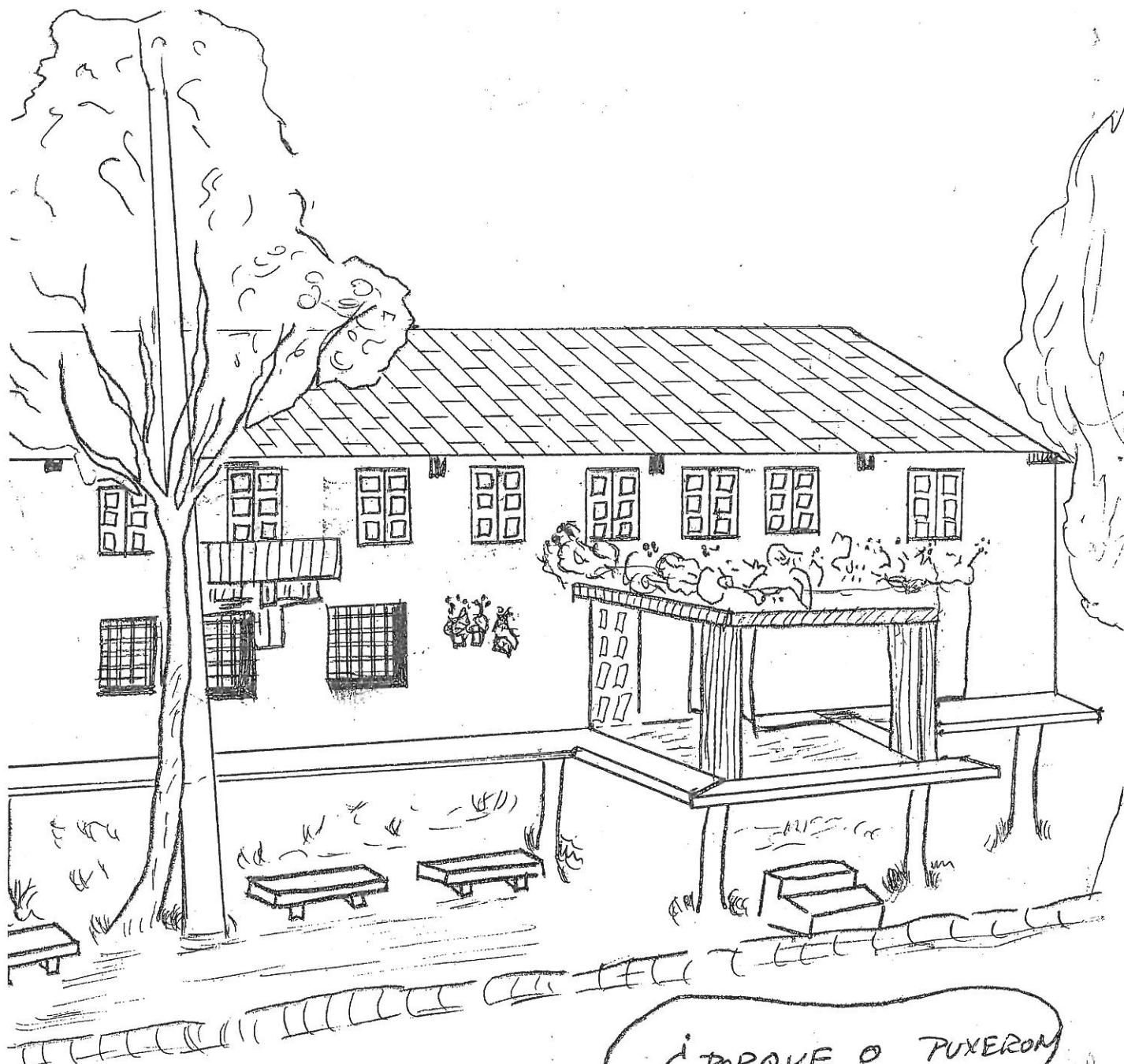
Uns choraron de rabia, outros porque non tiñan ningunha gana de vestir o traxe novo pra vir a San Sadurniño, e outros porque tiñan que pagar un taxi ou vir a pé anque se tiveran callos; hasta houbo quien pensou que non lle íban servir as fotos que tiña sacado.

Un señor, constituido en autoridade, tivo comentarios coma este:

"A eses que os carrete o cura, xa que tanta compasión ten deles".

Cuarto acto. A xente ten o carnet, ten carne, ten osos, ten callos, ten... (non, iso sí que non ten). Por iso o cuarto acto é a vida de cada día. Non se acaba nunca; sempre estamos neste cuarto acto. Non saímos del. A vida é un laio; é unha queixa. Recíbense espiñadas por todos lados. Pra mostra, ben chega un botón.

Quinto acto. Aínda está sin realizar. Empezará o día que a xente queira e lle deixen ser actores da sua propia vida, o día que as parroquias teñan tamén a sua autonomía, o día en que os veciños descubran que os problemas de todos hai que solucionalos entre todos... Este día algún día chegará. Entón empezará a ser realidade o quinto acto deste pequeno drama.

¿PORQUE O PUXERON
ASI?

E... SERA PRA QUE
NON DEAN CHEGADO OS
RATOS AO MARENZO.

A nosa historia

No ano 385 a monxa galega Ethe-
ria fixo un viaxe a Terra Santa
e escribiu cartas sobor dos
avatares.

Tamén nestes anos destacou un
mozo galego, chamado Priscilia-
no, que fixo unha doctrina basa-
da nunha moral rexa e dura con
unhas interpretacións propias -
dos libros sagrados. Por elo foi
condenado a morrer, sendo degola-
do como herexe.

Según algúns historiadores Prisciliano supón un
enlace coas creencias céltigas, pois admite ás
mulleres como sacerdotisas, cree no influxo dos
astros na vida dos homes... Segundo outros as doc-
trinas de Prisciliano non teñen ren que ver co-
as antergas senón que están relacionadas coas
que nises tempos se espallaban no próximo orien-
te.

Supoñendo que a doctrina de Prisci-
lián non recollera o antergo, en
troques prestábase á conservación
dalgunha tradición entre os galegos
que aínda nese século adoraban ó
sol, ás pedras, ós astros...

Galiza e os seus bispos fixéronse priscilianis-
tas. Namentras Priscilián viveu, a sua doctrina
espallouse pola Lusitania, a Bética e a meseta,
e foi comprendida por dous bispos que logo se-
rían santos: Martiño de Tours e Ambrosio de Mi-
lán.

Despois de seren degolados Priscilián e algúns
dos seus compañeiros, o Priscilianismo retrocede
en toda a Península, pero faise máis forte en
Galiza, onde despóis do ano 390 pónense unha mo-
rea de medidas pra darlle abaixo. Así no ano
408 o emperador román dá órdenes pra que ós ser-
vos que delaten ós seus amos priscilianistas se-
llles conceda a libertade.

E Galiza debátese nunha chea de pran-
texamentos teolóxicos e mandan xente
a documentarse en teoloxía a Roma e
a Xerusalén. E nistas andainas esta-
ban os galegos no ano 411 cando en-
tran os suevos na Galiza lucense co
seu mono e coleta, e tamén cos seus
problemas teolóxicos, pois moitos se
tiñan convertido ó cristianismo, pero
non ó católico senón á herexia arria-
na.

Eran bos e feros loitadores e os galegos tiveron
que deixar por uns anos a teoloxía deica que, cando
xa os suevos tiñan domeñada Galiza, rexurdía o Prís-
cilianismo baixo a tolerancia dos conqueridores. De-
feito aínda no ano 683, no Concilio IV de Toledo,
soñ condenados os cregos galegos por levar o pelo
longo ó xeito priscilianista.

LAMAS

Unha despedida.

Fai uns días despedimos por derradeira vez ó amigo Tolín. Xa non estará máis con nosco anque o seu recordo quedará fresco por moi-to tempo en moitos de nós. A despedida foi triste e emocionante ó mesmo tempo. Comprobouse unha vez máis que todos temos un ulido especial pra ver onde hai unha persoa seria e honrada. As coroas, os choros, a cantidá de xente que había no seu enterro son probas do ben que se lle quería, e tamén son probas do bon que era el. De Tolín sempre teremos un recordo bon. ¡Dicho del!. Non de todos se pode decir o mesmo.

Ventos de Vilanova.

Sintense por Lamas uns ventos procedentes do alto de Vilanova que deixan a ún cortado. Es-toutro día ouvironse voces que decían:
- "¡Haber! ¿Quén manda aquí?. Cada ún pesa co-mo quere é como lle dá a gana!"
O home estaba cabreado. Notábaselle na voz.
Nesto sintiuse unha voz de muller que dixo:
- "Aquí mando eu".
Estas cousas traen ó chao de Lamas os ventos de Vilanova. A xente fala e fala; dí que está ben que as mulleres vistán pantalós, pero que postas a mandar... pásanse.

Unha boa idea.

Varios homes da parroquia tratan de buscar a maneira de amañar as aceras da pista que leva de Riboira a Moeche; ademáis de ser un peri-go segúن está, se non se lle pon remedio, ló go acabará desfacéndose todo, pois o asfalto queda sin defensa. Pensan facer un concurso entre os más traballadores. Esa será a única maneira.

Medir as forzas.

Díse que en Lamas vanse medir as forzas uns cantes homes nas próximas eleccións a Cámaras Agrarias. Algúns xa agora escapan das casas ou vanse pró sobrado cando sinten que chama alguén á porta. Non queren verse en - compromisos; uns pidelles por aquí e outros por ali. En fin, que vai ser divertido, ou quizaves un lío. Veremos. Quizaves pode ser unha nova desconcentración. E isto non facía ningunha falta.

Canfares de Cego

Compañero de tristezas
e das poucas alegrías,
cuando a casinha chegaba,
¡que contento te ponías!

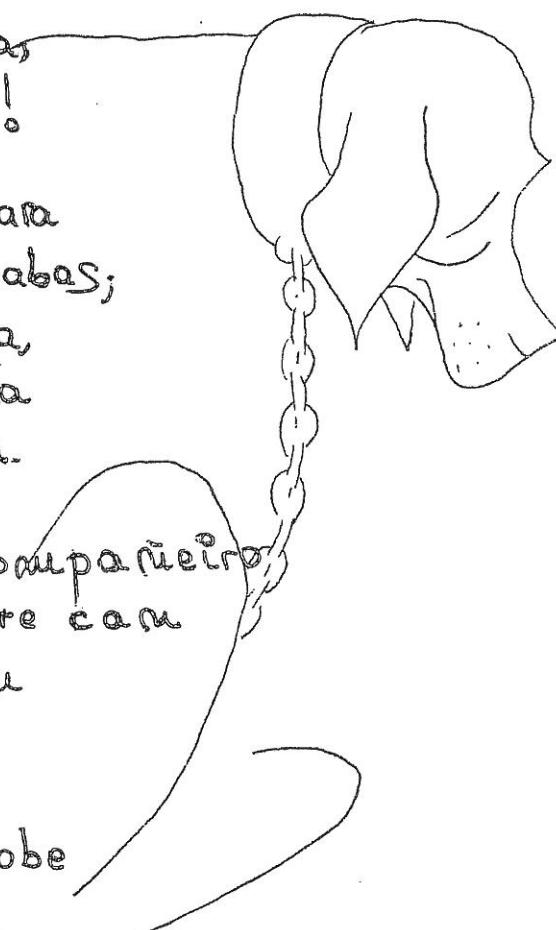
Eras fero na pelea
a cadea non querías,
cuando a casinha chegaba,
¡que contento te ponías!

Nas noites de lug crava
cuando a mortaxa oubeabas;
en aquela reira pensaba,
que secção ou que veciña
a maior vida pasaba.

Ahora hai maior compañero
pra o home que o sufre cam
pedir mudanza che pidan
e dar hodiño cho dan

Se triste a vida do probe
e temeu a do seu cara
pro somente os probes
compartiu penas e paix

Polo teu soníno velan
porti hasta a vida dan
hasta as feridas che curan
Iay... meu capicío meu capi!

Lembrança de tempos idos
que xa nunca volverán,
¡tantas bágoas vertian.
cuando quorrer o que can!

DÍA DAS LETRAS GALEGAS

O 17 de maio celébrase todos os anos o
DIA DAS LETRAS GALEGAS.

Escolleuse ese día porque nesa data foi
cando Rosalía de Castro a dedicatoria -
do seu libro 'CANTARES GALLEGOS', no -
ano 1.863.

A Academia Galega designa cada ano un escritor
ó que se lle rinde homaxe o día das letras gale-
gas.

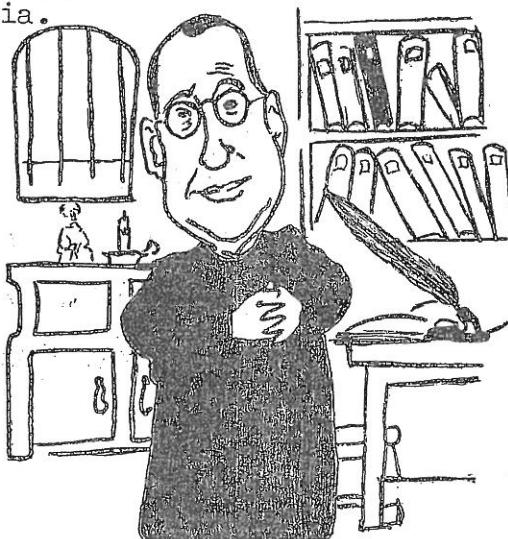
Neste ano homenaxéase ó escritor ANTON
LOPEZ FERREIRO.

"A importancia de López Ferreiro na historia da li-
teratura galega é moi grande, pois os seus traballos
en prosa danlle o primeiro lugar dentro dos novelis-
tas do século XIX. O xénero que cultivou, a novela -
histórica de tradición romántica, pasara xa de moda
no mundo. Pero cando en 1894 se pubricó 'A tecedeira
de Bonaval', era un xénero inédito en Galicia. Por
outra banda, a literatura galega non coñecía por en-
tón outra novela que 'Maxina'.

López Ferreiro escribiu tres novelas, de xeito que -
traballou máis niste xénero que ningún outro escritor
galego deica chegarmos a Otero Pedrayo".

Este xuicio de López Ferreiro faino o Profesor Carballo Ca-
lero na sua obra 'Historia da Literatura Galega Contemporá-
nea'.

Nacéu Antón López Ferreiro en Santiago o 9 de novem-
bro de 1.837. Era, pois, da idade de Rosalía de Castro.
Morreu en San Pedro de Vilanova, concello de Vedra,
o 20 de marzo de 1.910. Seguiu en Santiago a carreira
eclesiástica, estudos de Filosofía e Letras, así como
de Dereito. Ordenouse de sacerdote en 1.862. No ano -
1863 conseguiu o doctorado en Teoloxía en Madrid. Ali
foi alumno da Escola Diplomática. Polo 1.871 foi nomea-
do coengo da Catedral de Santiago. Entón adícase ós seus
traballos de historiador, entre os que sobresía a moi-
mental 'Historia de la Santa Apostólica Metropolitana
Iglesia de Santiago de Compostela', en once volumes. -
Foi tido por todos como un sacerdote humilde e carita-
tivo, cuias virtudes morás realizaron a sua sabiduría e
intelixencia.

IGLESIAFEITA

Co 'carballo' as voltas

Pensamos que se acabaran os homes no lugar da Torre, pero non é así. O carballo vai foular. Agora non será preciso facerlle a fogueira á carón pra que seque. Será unha pala a encarregada de arríncale de raíz e quitalo fora.

Despois amañaránse 15 metros de rampa pra andar e burlir como Deus manda. Está visto que a xente, cando se cuenta, é capaz hasta de arrincar carballos sin botar xuramentos.

Segundo coas de pantalós, temos que decir que a do conto do igre xado trae a permanente con rizos. Xa veremos a quien lle quentan as costas coas costas do xuicio. No próximo mes saberemos algo máis.

A Asociación de Veciños está pra ser aprobada dun día pra outro. Fai pouco recibiuse comunicación do Goberno Civil pedindo que se cambiaren uns detalles dos estatutos. Xa se devolveron correxidos. Agora, a esperar uns días máis e despóis poñerse a andar.

Fixéronse bastantes reclamacións en contra da contribución das casas, pero non tantas como se debían facer. A Asociación de Veciños cubriu os papeles a quienes quixerón.

A Cooperativa xa ten solar; agora falta o resto. O Axuntamento autorizoulle oficialmente pra poder edificar nos terreos que están no campo da Escola. A ver cómo se lle pon agóra o lombo á obra. Pero hai ganas e unión, todo se consigue.

Rapa das bestas

O día 11 de San Xoán haberá outra vez a rapa das bestas no Fergoso. Con este motivo prepárase unha gran festa. Pedir non se vai pedir pra ela, pero probe do que teña sede! As consumicións estarán quentes, ainda que ali sempre fai frio. A ver se este ano non se cae o palco co peso das autoridades nin hai sopapos prós gardas.

QUEN É QUEN

Isto está sendo un lío do demo. Carrillo dí que non quer ser leninista, Felipe González dí que vai deixar de ser marxista. Pois somente falta que o Papa de Roma diga que non quer ir á Misa os domingos.

Da maneira como se van poñendo as cousas xa non se vai saber nada de nada, nin de qué cór é a camisa que viste cada ún.

NON HAI DEREITO

Díse que prenderon a Rodríguez de la Fuente porque non quixo decir a qué clase de paxaro pertenece Suárez.

OUTRA MAIS

O leite non lle deixan subir nada, pró caso. Pero os abonos suben un dez por cén, polo menos.

¡PROBE SANTA ISABEL!

O día da festa está ahí á porta e ningúén dá sinales de vida.

¿Quedaremos este ano sin ela?

A festa de Sta. Isabel ten unha probe historia. Sempre pasa igoal.

¿Por qué ten que ser así?

Todos din que esta é unha festa moi fácil de facer sempre sale ben.

¿Será esta a razón de esperar pró último día?

Algúns din que debía ser a Asociación de Veciños a que se encargara.

¿Terá que facelo todo a Asociación?

Se os da Asociación se encargan de Sta. Isabel,

¿Non terían que encargarse tamén das outras?

Outros din que as festas xa van de capa caída, que se van acabar.

¿Non será unha disculpa más?

Parece que Sta. Isabel non ten devotos; as suas festas fanse á forza.

¿Non será que quem non ten devotos é o pobo?

Non se trata somente de non ter festas. E' que xa non temos nada.

¡Pois era o que nos faltaba!

Cornide está sendo o barrio da parroquia de San Sadurniño que más medra. Fanse casas a embute. Xa logo non quedan solares e algúns que se vendeu, foi polas nubes. Agora están cavilando en poñerlle nome a Avenida que cruzá o barrio darriba abajo. De seguro que lle poñerán ún alegré como corresponde ó caso.

STA. MARÍÑA

Bágoas no Carveiral.

Na granxa do Carveiral houbo e hai gran disgusto pola marcha de D. Ernesto. Os traballadores estaban a gusto con el, e por iso sentiron tanto que se fora. Ademais naide conta ba con eso.

Agora, a esperar a ver qué ventos veñen do Carveiral.

Casas novas.

Chama a atención a cantidá de casas novas que se están facendo na parroquia. Hai unhas 14 recén estrenadas, ou a punto de estrenar.

Festa do 18.

Vai haber música a pasto na festa do 18. Calcúlase que xa van gastadas unhas 250.000 pts. en orquestas.

"E despois din que non hai cartos", comentaba estoutro día Maruxa falando da festa. E díxolle Manolo:

"Haber hai; pero ten quen ten".

silvalonga

- Sí, dígame.
- Haber! Qué raio queres?
- ...
- Pois sí. Xa nos estamos entrenando.
- ...
- ¡Qué!

Funcionarios prá festa do 15.

Marino Coba Vigo
José Ramón Dopico Rios
José Sande Beceiro
Vicente Rodríguez Bellón

Palcos da festa.

Vaise rematar estes días a cubrición dos palcos. Levarán unha placa fundida. Os albañiles da parroquia teñen tanto choio que costou traballo atopar quen fixera este remate.

Vilachá

- Oiches, García!
- ...
- Pero tí oies, ou qué?
- ...
- Din que ides ter teléfono.
- ...
- Ben se vos nota.
Pois... ¿oiches?
- ...
- que se chega o teléfono a Silvalonga avisainos ós de Sta. Mariña, pois se estiramos o fío ó mellor áinda chega hasta aquí.

Folga dos mestres

¡Qué bien!
Temos más tempo pra acabar
con todo.

Nosoutros estamos moito mellor:
como non ganamos nada, como nai-
de nos paga, como estudiamos cou-
sas que non nos valen de nada,
como áinda non sabemos os derei-
tos que temos.... como o coche de
Avelino xa está roto abondo...co-
mo...

nosoutros facemos folga cando nos
peta...
e pétanos moitas veces.

- Oiche,
padriño!
Aínda
seguimos
de folga.

- Polo que vexo,
Andresiño, os mestres
que tedes agora queren
ensinarvos quen son os
que mexan por nós,
qué comen, cómo se di-
virten, ónde viven. A
nosoutros ensináron-nós
outras matemáticas e —
outra xeografía

No sé a donde vamos
a parar: los niños
lo van a saber todo
con esto de las huel-
gas; se siguen así
tendremos que decirles
cuánto tenemos ahorrado
y cómo lo ganamos, y hasta
nos obligarán a decirles si continuamos enamorados.

ASOCIACIÓN DE VECIÑOS

Foi aprobada polo Gobernador Civil a Asociación de Veciños de San Sadurniño. Con este motivo houbo asamblea xeral na tarde do 16 de abril. Foi elexida a primeira Directiva da Asociación. A votación deu este resultado:

- Presidente, Manuel Rico López.
- Vicepresidente, Avelino Cinza.
- Secretario, Jesús Breijo.
- Tesorero, Carlos Fernández.
- Vocales:
 - Gerardo Sixto Romero.
 - Angel Casal Novo.
 - Evaristo Romero.
 - José Filgueira.
 - José M. Pouso.
 - José Rodríguez Díaz.
 - Evangelino Hermida.
 - Manuel Fernández Díaz.

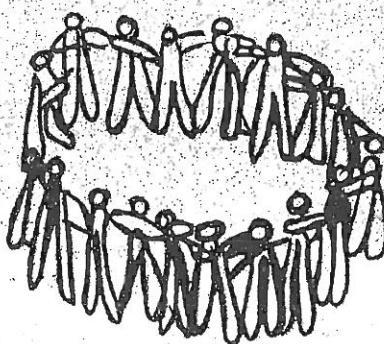
Dende entón estánse xuntando todos os martes. Teñen ganas de facer algo, e sobre todo teñen ganas de facer que faigan os que están postos pra facer. No próximo PUMARÍÑO contarán as xestións que están levando a cabo e as cousas que pensan promover.

Os veciños debemos caer na conta que agora temos un novo medio polo que podemos canalizar os nosos problemas e as nosas cousas pra facer que o pobo camiñe según nosoutros queremos. As Asociacións de Veciños están traballando moi ben en moitos sitios.

Pero probe do que o espera todo dos outros; o que está esperando que outros lle veñan barrer a sua cociña nunca barrida a terá. Polo tanto non podemos contentarnos con haber nomeado unha Asociación de Veciños e namáis. Agora hai que aguilloalos pra que entre todos tratemos de mellorar as condicións de vida en todos os sentidos.

Os problemas que sintamos debemos comentalos cos Vocales dos barrios pra que despóis eles os traten nas reunións e vexan de buscarlles solucións. Pero non somente os problemas; tamén aquellas ideas ou iniciativas que se nos ocurran e que entre todos podíamos ir facendo pra vivir - mellor e más a gusto.

Ninguén se educa solo.
Ninguén educa a naide.
Son as persoas quen se educan entre si, na reflexión e na acción en común.

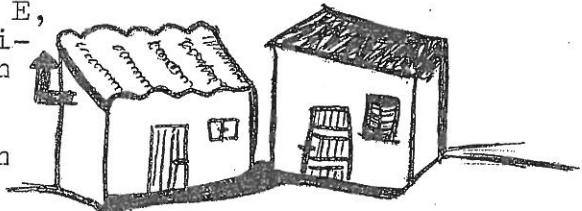
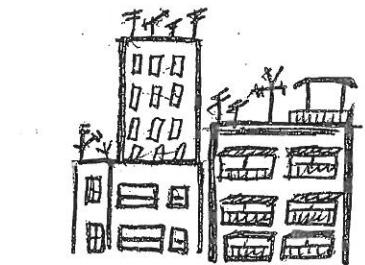
CASAS DA COOPERATIVA EN SAN SADURNIÑO

Falaron os periódicos de que foran aprobadas as casas da Cooperativa Comunitaria de San Sadurniño. Trátase dun poblado que xa fai moitos anos que se dí se vai facer no monte que está pasando a casa de Bastida.

PUMARIÑO está cerca deste sitio. E, polo que puido escoitar esta revistinha, ningúén cré que as casas esteñan feitas antes do ano 2.000. Foron xa tantas as veces que se falou desto, que agora ningúén o cré, mentres non vexa os tellados postos.

Con este motivo das casas fálase en voz baixa doutras cousas da cooperativa. Son varios os que teñen medo a verse envoltos nun pano de luto. Xa fai anos que se acabou de pagar o préstamo que, con hipoteca, se lles deu pra comprar as fincas que foran da Sra. Marquesa, pero áinda non se lles entregou a nova escritura, anque a levan pedido varias veces.

As cousas de palacio van despacio.

CUOTA EMPRESARIAL

No conto da cuota empresarial da seguridade social agraria houbo de todo: uns pagaron por diante e dixerón que non, outros pagaron por detrás e dixerón que non, outros foron pagar con recargo ó recibir a primeira cartiña, outros firmaron unha solicitú, despois de recibir a carta, pedindo pagar sin recargo, e outros firmaron a solicitú e siguen emperrados en non pagar (deste hai poucos).

Os de Silvalonga, asesorados por Comisiones Labregas, din que áinda se pode pagar sin recargo; din que ese aviso que se recibeu de momento foi somente pra meter nos medo. E algúns picaron. Eles din que antes de embargar o capital teñen que mandar un aviso doutra maneira: polo menos por correo certificado. Porque ¿quén é capaz de demostrar que recibimos esas cartiñas que nos mandaron?

Están traballando na central telefónica. Din que pra agosto xa teremos teléfono automático. Agora sí que eso vai funcionar a dedo.

Sálvanse os de Igresafeita, Narahio, Sta. Mariña, Ferreira: non lles queda máis remedio que berrar moito ou pagar moito.

Quenes tiveron sorte foron os de Silvalonga, pois parece que os colle o radio de dous kilómetros en linea recta desde a central.

E decir, que "a perro fraco, todas son pulgas". Canto más lonxe naceu ún, más traballó lle costa ir ó médico, más difícil é mandar os nenos á escola, más lle costa o teléfono, menos luz pública ten, non atopa con quen botar a partida nin con quen casarse, etc. etc. ¡Pois todos non collen na Vila nin na ciá!. ¡A ver logo!

"NON TENO ONDE CAER MORTO"

Celebrouse, a principios de mes, unha reunión no cementerio de San Saturnino co fin de practicar o diálogo e a democracia, pero os asistentes falaron, discutiron, berraron, e sairon más descontentos do que entraron.

Tratábase de facer, dentro do cementerio, unha fillada de nichos, de tres caixas, de tal maneira que somente dúas caixas irían sobor do nivel da terra.

Nesto dividíronse os pareceres. Uns decían que iso era feo, que así estropeábase o cementerio. Os outros decían que así quedaban ben, que os cemnterios non se fan pra ser goapos, que desa maneira quedaban moito más azosos pra enterrar e non coas urnas debaixo da terra.

Non se puidó chegar a ningún acordo. O cura púxose no medio e levou-nas dos dous lados. Como pasa en tantas outras cousas, parece que todos teñen algo de razón. Todo depende como se miren as cousas. E aquí está o malo. Cada ún mira desde si mesmo, e cóstanos traballo ver que o outro tamén pode ter algo de razón; pero, ao fin, pra entendernos temos que perder un pouco todos.

Chamáche-me fareleiro porque son de Sta. Mariña; pero teño unha cousa boa, que onde hai farelo, hai fariña.

En San Sadurniño hai algunas que nonsaben qué facer coas basuras. Manden suxerencias a Pumariño.

Está corrido por todo Ferreira que na casa rectoral vella hai tesouros metidos no medio das paredes. Polo visto xa sentiron a algúns estar furando nelas de noite.

Pensarei eu Tambo
que querían fijo o se
nito contra a comisión
foi o Sr. Varela; aparece
nel suíto citar de
antigos de loco.

O más son os que celebren
e aguantan. Os meus son
os que berran e revullen.
Dile que hai más do 90
por eso que da están
cheos de historias

J Por qué non se
exponen os planos
para saber como quede
agora cada una?

Bonjanece do Comisión Brisa
Tambuco está de acordo, e
non se sabe quando xa fai tempo
que ven traballando nela
máis comisión. Esta é unha
nova manzana de voces
para autores de susitar.

MIRA AVELINO,
NON DIGAS QUE
NON EXISTENOS NOS
A COMISIÓN!!!

Estando na reunión
foi Pepeito quanto de
fim e dixolle:
"Vosoutros quedasteis
mal!"
E elas respondieronlle:
"Cala, Ladrón, todo
mo queremos fermos."

Tapa de Garrote,
caladita encato,
amortiso o galileiro
e baixaron os galos
aceitados.

Leitor fóronse
da reunión. Se
dixelles "non creio
que llebáis díaz
polo c. a todos."
Tambuco está
vace.

Cousas de Antonte

" JUNTA SUPREMA DEL REINO DE GALICIA "

No Libro de Fábrica da Parroquia de San Sadurniño, na páxina 72 atópase esta Circular que literalmente transcribimos:

" Circular para que se obedezca a la Junta Suprema del Reino de Galicia en atención a hallarse España sin Rey por la maldad de Bonaparte, que lle llamó con engaños á Francia y, después que le vió allá, se apoderó de su persona y le tiene allá preso, obligándole a ceder la Corona para darla a su hermano Josef Bonaparte.

Mui señores mios, Su Alteza el Acuerdo del excmo. y fidelísimo Reino de Galicia en carta de 6 del que rige me comunica la Orden siguiente.

La generosidad de los pueblos no pudo sufrir más el yugo extranjero; se ha puesto sobre las armas y ha obligado al Reyno a juntarse, como se ha verificado ya, y tiene reasumido la soberanía y legítima autoridad, que le compete de derecho en la desgraciada ausencia de nuestro jóven e infeliz Monarca; lo que participa a V.S.I. para su inteligencia, a fin de que lo comunique por Pastoral a los Curas de su diócesis para que hagan entender a los pueblos la obligación en que están por las leyes de Dios, y la naturalidad de obedecer con la más pronta y rendida sumisión y únicamente a las órdenes del Reyno, como su interino legítimo Soberano.

Reyno de Galicia, junio de 1808: el Conde de Jimonde, Francisco Somoza de Monsoriú, Josef de Quiroga y Quindós, Josef María de Pardo, Ramón Pardo Montenegro, Benito María Sotelo Novoa.

Acuerdo del excmo. y fidelísimo Reino de Galicia, enviado al Ilmo. Sr. Obispo de Mondoñedo.

Agora que tanto se fala da Xunta de Galicia está ben que recordemos este feito, ainda non tan vello.

A moitos non lles colle na cabeza que se fale de que Galicia é unha Nación, e cousas desas. Pois, por este documento que publicamos aquí, podemos ver cómo ainda non hai tanto tempo que a Galicia se lle chamaba 'reino', e a lexítima autoridade en Galicia estaba na Xunta Suprema do Reino.

Este documento hai que situalo dentro do que se conoce co nome de Guerra da Independencia. Sábese que o levantamento en Galicia contra os franceses foi total: autoridades, militares, cregos, fidalgos, frailes e paisans fixeron as famosas 'alarmas' e con elo impidieron os aprovisionamentos, cortaron os correos, solprendieron patrullas, mataron soldados e oficiales. Foi unha loita heroica e dura.

O Ferrol rendiuse ás tropas do Xeneral francés Soult o 27 de xaneiro de 1.809.

O Labrego San Isidro

No día do noso Patrón San Isidro ocúrresenos facerlle estas peticións. Aínda creemos nas recomendacións e nos xamós que se levan baixo o brazo. Quizaves el esteña perto de algúns Potentado que nos poída amañar a situación.

PEDÍMOSCHE:

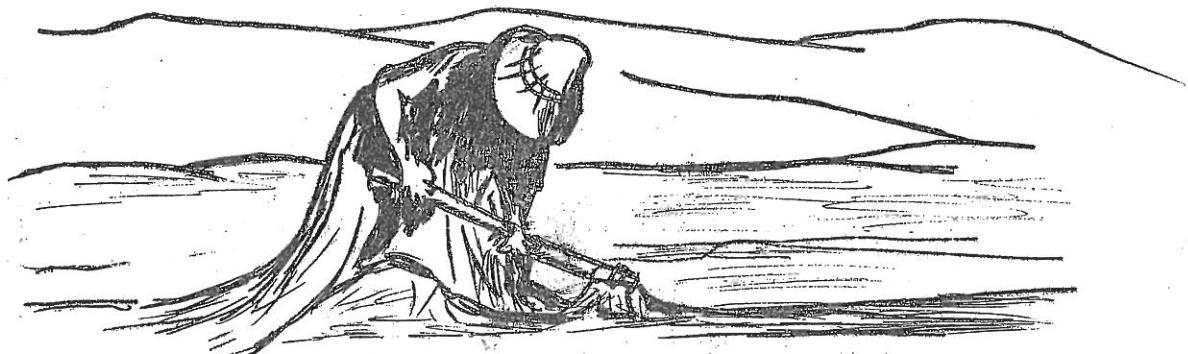
. que os homes do campo teñamos fe en tí, pero que tamén teñamos fe en nosoutros mesmos. Parécenos que non valemos pra nada, que non aportamos nada a sociedade co que facemos, que non sabemos falar nin decir os nosos males nin os nosos problemas. Fainos falta moita fe en nosoutros mesmos. Mira que señamos nós mesmos os que nos poñamos a camiñar.

. todos andan a decir que somos os más probes do país, os que menos ganamos, os que menos renda temos despóis dos xitáns. Todos din iso. E a nosoutros eso fainos sufrir: ninguén quer ser probe nin ser a última carta da baralla. Nós non queremos reconocelo.

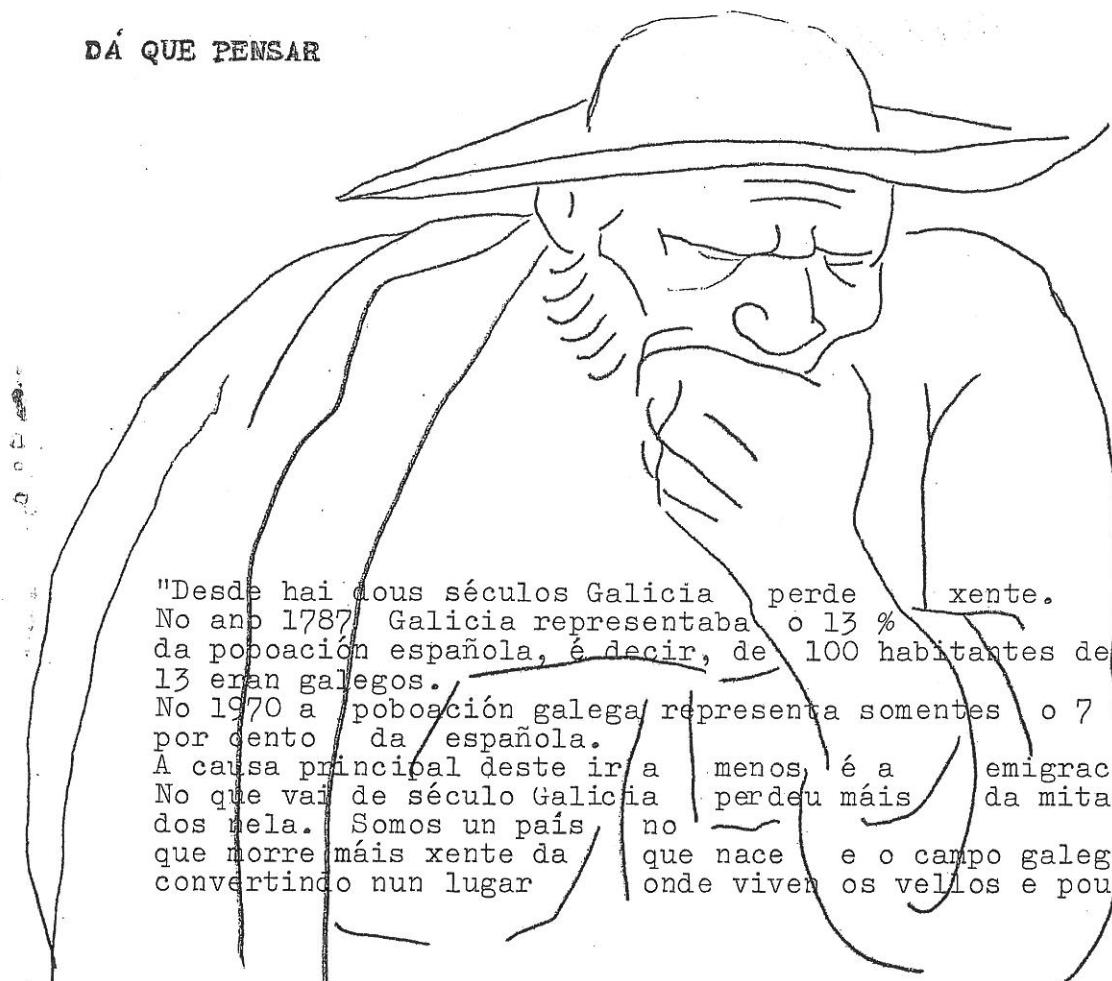
. choramos as nosas desgracias e moitas veces botámosselle ó tempo a culpa dos nosos males. Se podes facer que pare de chover, faino canto antes. Pero tamén fainos ver que a culpa dos nosos problemas non está somente no mal tempo. Os homes tamén son causa de moitas tronadas.

. que descubramos a dignidade do noso traballo áinda que non nos pagan como debían o que producen as nosas terras e o noso gando. Pra moitos ser labrego é o mesmo ca unha desgracia, e tan pronto como poden fuxen da terra. A culpa non a ten nin a terra nin a profesión de labrego; a culpa téne-na os que non reconocen o que facemos e non organizan a cousa doutra maneira.

. pedímosche tamén que non nos trague a terra, que aprendamos a vivir de pé, e ter interés por formarnos e mellorar a nosa cultura pra ter máis seguridá en nosoutros mesmos; que os que din que nos veñen xuntar non nos esfargallen máis.

DÁ QUE PENSAR

"Desde hai douce séculos Galicia perde xente.
No ano 1787 Galicia representaba o 13 % da poboación española, é decir, de 100 habitantes de España 13 eran galegos.
No 1970 a poboación galega representa somentes o 7 e medio por cento da española.
A causa principal deste ir a menos, é a emigración.
No que vai de século Galicia perdeu máis da mitade dos nacidos nela. Somos un país que morre máis xente da que nace e o campo galego estáse onde viven os vellos e pouco más.

Do que dispón un galego de ingresos para vivir é menos do que dispón un español; e esta diferencia aumenta cada vez máis.
Vexámolo nos seguintes datos: no ano 1960 un galego tiña para vivir 5.000 pts. menos que o resto dos españoles; e no ano 1973 -13 anos despois- esta diferencia chega ate 25.895 pts.
Xa ten dito o Papa Paulo VI que os pobos probes cada vez son más probes e os ricos cada vez son más ricos.
Isto en Galicia vese ben claro.

Os aforros que os galegos teñen depositados na banca que está en Galicia andan polos 200 mil millóns de pesetas.
Pois ben, mais da mitade deste diñeiro (uns 115 mil millóns) é invertido fora de Galicia, na creación de industrias, que, por outra banda, son alimentadas en boa parte pola man de obra galega emigrada.

Todos estes problemas que sentides vós na vosa mesma carne, nas vosas familias e nas vosas parroquias, son simples mostras dunha situación moito más ampla e que se agrava no voso mundo labrego".

Afirma estas cousas o Arcebispo de Santiago nunha Carta Pastoral que dirixe ós Labregos de Galicia co gallo do día do Mundo Rural, a celebrar na festa de San Cidre.

CAMARAS AGRARIAS

LISTA DE CANDIDATOS PRAS CARMARAS AGRARIAS. -

Pola USAC (Unión Sindical Agraria Coruñesa).

- Amando Romero Castrillón
- Feliciano Villadóniga Sabin
- Francisco Villarnovo Fdz.
- Evaristo Romero Fdz.
- Antonio Rivera Cupeiro
- José García Beceiro
- Benigno Durán Seijas
- Eugenio Díaz Rodríguez
- José Romero Fernández
- Antonio Espantoso Couce
- Vicente Carnero Dopico
- Laureano Casal Muiño

Polo grupo de INDEPENDENTES

- José Orjales Couce
- Antonio Hermida Hermida
- Luciano Garrote Pena
- Manuel Romero Meizoso
- Abelardo Soto García
- Juan Romero Fernández
- Angel Márquez Vigo
- Gumersindo Soto García
- Manuel Rodríguez Romero
- José Couce Rodríguez
- Emilio Díaz Soto
- Andrés Castro Piñeiro

Por SOCIEDADES AGRARIAS

- Juan Ponce López
- Jesús Puentes Pereira
- Arsenio Graña González
- José Garrote Pena
- Evaristo Calvo Rodríguez
- Celestino Canosa Fdz.
- Antonio González Vilela
- Manuel García Seijas
- José Pérez Graña
- José López Couce
- Plácido García Vérez
- Carlos Rodríguez Bouza

Por COMISIONS LABREGAS

- Leopoldo Fernández Romero
- Manuel Soto Alvarez
- José Filgueira Romero
- Fructuoso J.Castrillón S.
- José A. Vigo Dopico
- Luis Sande González
- José Fernández Freire
- José Vigo Dopico
- Domingo Dopico Permuy
- Orlando Calvo Formoso
- José López Fernández
- Emilio Naveiras Bayolo

Temos que decir que a que non se casa é porque non quer, e o que non vote tamén é porque non quer. Haber hai abondo en qué escoller.

Dá pena ver ós do campo divididos, cando o que interesaba era que fíxeran un frente común. ¿Por qué sucede esto?. ¿Qué intereses hai detrás e que non se din?.

Non tardarán en chegar os tempos en que os labregos se unan, e xuntos traten de mellorar a sua vida.

Tamén outras veces se xuntaron pra escorrer tar ó lobo ou pra facer a malla.

Coa cuota as costas

Antes de pagar a Contribución houbo moitas reunións polas parroquias pra poñerse de acordo en non pagar a cuota empresarial. Pasaron cousas moi curiosas, que non podemos poñer en Pumariño por falta de sitio. Houbo predicadores pra todos os gustos: unhos decían que se debía pagar, e metían medo decindo que iban sacar as pensións. Outros aseguraban todo o contrario.

Pra moitos quedou ben claro que se debe revisar o da cuota e outras cousas máis; que si hai que pagar a seguridade social, non ten por qué enriquecerse naide a costa do lombo dos labregos; que deben controlar dalgunha maneira a administración deses cartos; que todo o tinglado da Seguridade Social e as pagas dos que traballan nela salen do que pagamos, e ben vemos cómo viven eles e cómo vivimos nós.

De todas as maneiras xa se deron algúns casos na Provincia de Lugo de pedir os recibos cos que se demostre ter pagada a cuota pra poder recibir as pesnsións e outras prestacións.

Pero os Sindicatos non paran. Neste mes xuntáronse en Lugo quince mil labregos pra seguir adiante nesta reivindicación.

